

РЕШЕНИЕ

№ 6863

гр. София, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 20.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **5675** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 87 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на М. Н. Д., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адвокат Д. Р., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] „Б“, ет. 2, офис 206, срещу Решение № 1454 от 14.05.2021 г. на Заместник-председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения в тази насока са релевираны в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично и с адвокат И.. По същество се иска от съда да уважи депозираната жалба по изложените съображения, като оспореният административен акт бъде отменен, а административната преписка бъде върната на административния орган със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона. Не претендира разноски.

Ответникът – Заместник-председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юриконсулт К., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № РД09-1587 от 13.11.2020 г. на РПЦ-С., до Председател на ДАБ-МС, подадена от жалбоподателя М. Н. Д., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., персиец по народност, вероизповедание: мюсюлманин-шиит, семейно положение – неженен. Личните и данни са установени въз основа на подписана от нея декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и по представена в предходното производство лична карта, издадена в И..

Подадената молба на М. Н. Д. с вх. № № РД09-1587 от 13.11.2020 г. на РПЦ-С., до Председател на ДАБ-МС е „последваща“ по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

М. Н. Д., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., е подал заявление до ДАБ с искане да получи международна закрила с мотив, че се опасява от преследване в родината си поради смяната на религиозната си принадлежност от мюсюлманство към атеизъм, а вече приел и православно християнство. Приложил е Свидетелство за Свето Кръщение №8/043183 от 10.05.2020г., удостоверяващо извършено кръщение в църква“Св. мца П.“, [населено място] от иконом Х. П., като след кръщението жалбоподателят се именува С..

Заявлението е последваща, осма по ред, молба по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ. Предходните шест молби са оставени без уважение в административното и съдебно производство, за което са постановени, влезли в законна сила, съдебни актове по адм.дела №№ 9967/2011г., 5582/2015г., 10958/2016г., 3491/2018г., 11540/2019г. по описа на АССГ.

Своята седма молба с рег. № УП-4641/18.05.2020 г. на РПЦ-С., чужденецът мотивира с проблеми от религиозен характер. В същата е посочил, че търси закрила в Република България, поради опасност от преследване спрямо него в И., основано на смяната на религиозната му принадлежност от мюсюлманин към атеист, а след това към християнин. Изложил е, че към датата на подаване на молбата се е обърнал към православно християнство, както че животът без религия няма смисъл и просто е трябвало да се намери правилната религия. Към молбата е представен документ – оригинал на свидетелство за своето кръщение, издадено на 10.05.2020 г. от „Св. Мъченица П.“, [населено място]. В молбата е посочено още, че съгласно иранската Конституция, чл. 513, всеки, който обиди исляма и пророка М. ще бъде осъден на екзекуция, като също така отстъпничеството от Исляма се счита за обида за него.

С Решение № 14-ОК/29.05.2020 г., Интервюиращ орган на ДАБ при МС не е допуснал оследващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Административният акт е оспорен по съдебен ред, като с Решение № 5830/26.10.2020 г., постановено по административно дело № 5734/2020 г. по описа на АССГ / л.83/, е отменен и преписката е върната със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона.

Във връзка с указанията, дадени със съдебното решение, молителят е регистриран в ДАБ при МС с молба вх. № РД-09-1587/13.11.2020 г.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на кюрдски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Е. дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2011130001. С писмо Рег. № М-91105/11.12.2020 г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето М. Н. Д., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Видно от административната преписка с жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП4661/02.12.2020 г. От протокола за проведено интервю се установява, че чужденецът е напуснал нелегално територията на И. в края на месец Октомври 2010 г., преминал е Турция и след престой от 5-7 дни е преминал нелегално на територията на Република България. Заявява, че е подал осем молби за закрила в България, като по предходните молби за закрила са постановени откази за предоставяне на закрила. В България молителят работи в склад и се занимава с фотография. През 2017 г. за период от три месеца е помагал безвъзмездно на чужденци с преводи от български език. Относно наличие на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, чужденецът посочва, че е приел християнската религия. Заявява, че е приел християнството неофициално в края на 2019 г. след разговори с негов приятел относно християнството и исляма. Това е негов близък приятел – Д., който му е обяснил, че християнството не е това точно, което молителят е знаел за него. Пояснява, че вече три години е близък с Д., с когото са говорили на тема религия още при запознанството им, но едва в последно време сериозно са разговаряли на тази тема. Неговият приятел му обяснил за Е., за Нов и Стар завет, какъв е бил И.. Тогава, чужденецът се замислил за вярата. Неговият приятел идвал всяка седмица, като заедно с него гледали християнски филми – български и американски. Молителят водил разговори за религията и с други религиозни хора. Добавя, че в И. има само твърд Ислям и човек няма възможността да има повече информация за други религии, а в България, човек има свободен избор за религията си. Твърди, че православието го е привлякло с това, че Х. е дошъл да се жертва за греховете на хората и се е жертвал за тях.

Молителят официално приел православието на 10 май 2020 г. в църквата „Св. П.“,

след извършването на църковен ритуал. Относно обстоятелството, че преди да приеме християнството е бил атеист, иранският гражданин заявява, че е мислел, че всички религии са еднакви и че в К. и Б. пише единствено за смърт. Твърди, че е приел християнството в точния за него момент, тъй като всеки човек има нужда от религия – за да намери пътя си и да живее по-спокойно, а християнството се е оказала точната религия за него.

Заявява, че е подал молба за закрила, тъй като 10 години живее в България заедно с православието. Отрича да е приел християнската религия с цел получаване на закрила, като дори и да не получи такава ще остане християнин, защото това е правилната за него религия и я носи в сърцето си. Заявява, че приемането на християнството би попречило на нормалния му живот в И.. Ако се завърне в И. ще иска да се представи пред хората като християнин и да посещава църква. Според него, за режима в И. не е важно дали някой е атеист или християнин – и в двата случая е отстъпник от Исляма. Заявява, че тъй като ще продължи да бъде християнин, режимът в И. ще разбере това. Молителят твърди, че познава законите – първоначалното наказание е две години затвор без право на адвокат, за да се установи дали задържаното лице е християнин или мюсюлманин. Ако се установи, че лицето е християнин, то следва екзекуция.

Дава сведения за наличието на „П.“ – религиозна полиция и армия, контролирана от лидера на страната. Твърди, че от организацията имат казарми и офиси навсякъде и могат да разпитват дали някой е станал християнин. Всяка седмица или месец се искат списъци от свещениците – кои хора са отишли на църква и има ли нови. Молителят допълва, че подобни списъци се изискват от църковните представители на всички религии. На въпрос откъде е запознат със законите на И. и заявеното от него в последваща молба с рег. № УП 4641/18.05.2020 г., в която е посочено, че според чл. 513 от Иранската конституция, всеки който обиди Исляма ще бъде осъден и екзекутиран, чужденецът е заявил, че познава законите, тъй като те са навсякъде и всички порастват с тези закони, като ги учат от трети клас. Допълва, че 90 % от Конституцията в И. е от К. – каквото е записано в К., фигурира и в Конституцията, за това и държавата е ислямска република. Обобщава, че е знаел за съответните закони в И., бил е по-млад, на около 19-20 години не е мислил, че е толкова опасно и че може да бъде убит. Заявява, че не е получавал лични заплахи във връзка с християнството преди и след напускането на И.. Независимо от това, обаче, молителят заявява, че е получавал заплахи във връзка с това, че не вярва в Исляма – през м. Октомври 2019 г., чрез „Ф.“ и „И.“. Допълва, че още преди да приеме християнството, е бил заплашван от човек, който според него е член на „П.“ и е офицер или генерал. Молителят твърди, че е бил заплашван с това, че ще бъде запален в Т. и ще му бъде отрязан езикът. По повод отправената му заплаха, твърди, че същата е свързана с отправена от него критика относно Исляма в социалните мрежи. Молителят е заявил, че е съобщил за това в предходно производство пред ДАБ при МС.

Относно приемането на християнството, както и по отношение на публикациите и снимките, посочва, че не е имал отправени заплахи. Въпреки това споделя за случай на получено съобщение на персийски език по „М.“, в което му е съобщено, че като приел християнската вяра е отстъпник и дали е наясно какво се случва с отстъпниците. Това се случило след В. 2020 г., след написано от него „Х. Воскресе“

на български език. Допълва, че съобщението е било от случаен човек, когото той блокирал. Не е имал други заплахи или проблеми от такъв тип, освен описаните. Относно религиозната му промяна от атеист към християнин, заявява, че е възможно иранските власти да са го установили. Твърди, че има интернет страница само против Исляма на име „От Исляма до истината“, в която прави антиреклами на Исляма и пише на персийски език, както и че всеки човек може да отвори тази страница. В тази страница заявява, че е пуснал свое видео отпреди 5-6 години – заради едно противоречие в К., като в клипа е използвал своето име. Заявява, че властите в И. могат да разберат от негови приятели, които пишат коментари и да открият профила му. Относно снимките от църкви, заявява, че няма как да не знаят. Такива хора биват арестувани и убивани. Интернет профилите му са с името – С. Д..

Относно нововъзникналите обстоятелства заявява, че в И. със сигурност ще бъде открит, там няма да може да ходи на църква и да се представя за християнин, дори да говори за християнството. Посочва, че в И. сега е като в България по времето на комунизма, когато хората не са могли да говорят за религия и политика, и че в И. не може да се говори за друга религия освен мюсюлманската. Заявява, че понастоящем сестра му, брат му и майка му са в [населено място]. Твърди, че през 2018 г. – 2019 г., сестра му е искала да дойде в България, за да го види, но от властите не са и позволили да напусне И. и са я викали заради него. Молителят твърди, че е представял призовки относно това в предходните производства. Чужденецът заявява, че е казал на сестра си за новата си религия през м. Януари или м. Февруари 2020 г., като и е казал да не пише коментари в публикациите му, за да няма проблеми. Твърди, че поради лични причини не поддържа лични контакти с майка си и брат си. Счита, че ако се върне в И. ще бъде арестуван директно на летището заради проблемите си, които е заявил в предходните производства. Заявява, че „П.“ разполагат с офис на летището и ще го привикат, а предвид десетгодишното му отсъствие в страната е възможно да бъде приет за шпионин. Предполага, че за две години ще бъде в затвор, докато излезе решение, а след това е убеден, че ще бъде екзекутиран. Допълва, че постоянно подава молби за закрила, тъй като иска да се установи и да има нормален живот. Относно престоя си в България, твърди, че е научил много неща – спрял е тютюнопушенето и консумацията на месо, има много приятели българи. Обиколил е почти цяла България, а ако получи закрила, възнамерява да се запише във вечерно училище, за да придобие диплома за владеене на български език и да запише да учи в университет.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Заместник-председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-72/15.02.2021 г. относно актуалната обстановка в Ислямска република И. - общо положение в страната; положение на мюсюлмани, определили се за атеисти; положение на мюсюлмани, приели християнството, отношение към тях от страна на властите, има ли предвидени наказания и изпълняват ли се те и положението на лица, завръщащи се в И. след подаване на молби за закрила в държави от ЕС.

Със Становище Рег. № УП4641/17.02.2021 г. на младши експерт в РПЦ – С., ПМЗ е предложено на Заместник-председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Н. Д..

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

При анализиране на фактите , административният орган е констатирал, че не е налице наличие на страх от официалните власти, както и че липсва елемент на преследване от тях спрямо молителя по причини, свързани с промяна на религията му. Няма информация жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Ноторен е фактът, че в Ислямска република И. състоянието е стабилно и не е налице въоръжен конфликт по смисъла на заложен в международното право и правото на Европейския съюз. И в тази връзка, решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут и да се установи в някоя европейска държава не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

По делото са представени и приети като писмени доказателства, както следва:

Представени от жалбоподателя: П. извадки относно положението в Ислямска република И. и писмено изявление от жалбоподателя.

Представени от ответника: Решение № 2322/10.01.2021 г. на Решаващ орган на ДАБ при МС и Решение № 3488/13.05.2015 г. на ДАБ при МС.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ. От страна на административния орган е представена Заповед № РД05-803/14.12.2020 г., с която Председателят на ДАБ при МС делегира на Д. И. – Заместник-председател на ДАБ при МС, правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила и по чл. 48, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗУБ (л.21).

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

При проведеното интервю на 02.12.2020 г., чужденецът е изложил твърдения за получавани заплахи, които са противоречиви, с оглед изложеното в протоколите от провеждане на останалите интервюта, както и следва да се имат предвид и констатираните противоречия в бежанската история. Видно е, че в едно от проведените интервюта, молителят е заявил, че целта му е да стигне в Германия. Съдът намира, че събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е мигрант /лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели

другаде/, а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

От друга страна, видно от приложеното в административната преписка Свидетелство за свето кръщение, издадено от църква „Св. П.“, [населено място] /л.83/, жалбоподателят официално приема християнството на 10.05.2020 г., осем дни преди депозиране на седмата по ред молба за закрила, подадена именно с този мотив. Това съгласно молителя е нововъзникнало обстоятелство, поради което той е подал седмата си молба за закрила. По време на интервюто лицето излага твърдения относно приемане на християнската религия. Видно от изложеното в протокола от проведеното интервю е, че молителят излага твърдения, че предвид смяната на религиозната му принадлежност в И. го грози затвор и смъртна присъда, поради извършеното от него вероотстъпничество. Основният мотив на жалбоподателя, видно от протоколите от проведени интервюта, конкретният повод за напускане на държавата по произход е участието му в протестни митинги във връзка с президентските избори през 2009 г. в И., но не и поради влечение към друга религия, различна от исляма. Това е видно и от представената по делото административна преписка, а именно, че той приема християнството непосредствено преди депозиране на последващата седма молба за закрила.

Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо М. Н. Д. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр.

с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая.

Видно от представената по делото справка, включително и от представените печатни извадки от жалбоподателя е, че действително основният закон в И. забранява на мюсюлманските граждани да променят или да се отказват от своите религиозни убеждения. Единствените признати смени на религията са от друга религия в Ислям, като конверсията от Ислям се счита за вероотстъпничество – престъпление, наказуемо със смърт. Вярно е, че иранското законодателство предвижда смъртна присъда за прозелитизъм и за опит от страна на мюсюлманите да въздействат на други мюсюлмани да променят религията си. По делото обаче не се установява молителят да е предприемал подобни действия.

От справката се установява още, че човек, приел християнството и завърнал се в И., може да бъде изложен на риск, само ако преди това властите са проявявали интерес към неговата дейност в И. или ако същият се занимава с евангелски или прозелитски дейности. Лица, които се връщат в И., след като са сменили религията си в чужбина и не се стремят активно да прозелитират, както и тези, които считат религията си за личен въпрос и не търсят публично

изразяване на вярата си, могат да продължат да практикуват Християнство дискретно. Относно положението на новопокръстените, завръщащи се в И., след като са били кръстени в чужбина, било то в Турция, А., О. или в друга държава, то те могат да се завърнат тихо в И. и да не срещат проблеми. Отделно от това, съгласно международни източници, иранските органи нямат голям интерес да преследват лица, които не са успели да получат убежище за дейности в И., включително във връзка с подадените от тези лица молби за закрила.

От процесуалния представител на жалбоподателя са представени и приети по делото изявление от М. Н. Д. и печатни извадки, съдържащи информация за актуалната ситуация в Ислямска република И. по отношение на християните там. От представеното е видно състоянието на религиозните свободи в Ислямска република И., както и нетолерантното отношение към изповядването на християнството, но то не е основание за предоставяне на бежански статут и хуманитарен статут на чужденеца, тъй като по никакъв начин не се установява, че той е напуснал държавата по произход, поради основателен страх от преследване заради смяната на религиозната принадлежност, която реално е осъществена през 2020 г., когато същият вече е бил на българска територия.

В случая съществено е обстоятелството, че жалбоподателят не е приел християнската религия в страната си по произход. Представеното свидетелство за свето кръщение не доказва значими факти към ЗУБ, тъй като дори и да обективира действителни факти, то те са възникнали след пристигането му в страната по производството. Дори и да се приеме, че чужденецът действително е приел посочената религия в България, то това не е израз и продължение на негови религиозни убеждения и вярвания, формирани още в страната му по произход и по причина на които е бил преследван или е съществувало риск от преследване и поради това е напуснал страната си по произход. Това обстоятелство се доказва от приобщените данни по преписката. В проведените неколкократно интервюта чужденецът, на въпроси относно причините за напускане на страната, уточнява, че е сторил това заради икономически причини, че първоначалната му цел е била Германия, но по финансови причини не е успял да стигне до там. Сочи още, че е бил арестуван, заради политически изяви – участия в митинги на „Зелено движение“. На изрични въпроси дали е изброил всички причини, поради които е напуснал страната по произход, той не е посочил формирани нови религиозни убеждения, поради което напускането на страната по произход не следва да се приема като дължаща се на това ново обстоятелство, а като миграция по икономически съображения. (в този см. Р.. № 15957/19.12.2018 г., по адм. дело № 11608/2018 г. ; Р.. № 3704/22.03.2021 г., по адм. дело № 272/2021г., двете по описа на ВАС).

Също така, както бе посочено по-горе, представеното свидетелство за свето кръщение е издадено непосредствено преди подаване на последващата молба за закрила. Твърденията за отправени заплахи в интернет във връзка с

демонстрацията на твърдяната религиозна принадлежност не са скрепени с доказателства.

Ето защо, съдът приема, че по делото липсват категорични данни, че чужденецът действително е променил религията си в резултат на негова дълбока убеденост и осъзната решимост, а напротив, налице са индикации за изключващите обстоятелства по чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. Съобразно разпоредбата опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен когато тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон. В случая не се доказва безспорно че приетата нова религия е израз на последвали религиозни убеждения. Напротив, с влезли в сила административни актове е установено, че първопричините за напускане на страната по произход не касаят такива.

Твърдението, че при евентуално връщане в страната по произход чужденецът би подлежал на нечовешко и унижително отношение в следствие на променените религиозни убеждения се оборва от представената по делото и обсъдена по-горе официална справка на ДАБ от 15.02.2021 г. за положението на новопокръстените християни в И. /стр. 23 и сл./. Както бе посочено, съобразно данните, цитирани в справката, човек, който се е обърнал към християнството в чужбина и се е завърнал в И. би бил изложен на риск, досежно религията, само ако се занимава активно с евангелска или прозелитска дейност. Лица, които се завръщат в И. след като са сменили религията си в чужбина и не се стремят към активна религиозна дейност, а считат религията за личен въпрос, могат да практикуват християнството дискретно. Видно от приложеното кръщелно свидетелство чужденецът не е приел ново християнско име, поради което не може да се счита, че при завръщането си в страната по произход автоматично би бил преследван по изложените причини.

В заключение съдът споделя становището на ответника, отразено в оспореното решение, че жалбоподателят е приел християнската религия, мотивиран от целта да получи статут на бежанец или хуманитарен статут .

В оспореното решение са изложени мотиви за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, които са в съответствие с приложимия материален закон и се споделят и от настоящата съдебна инстанция. Обосновано и законосъобразно е отказано предоставяне на хуманитарен статут, поради липсата на предпоставките на чл. 9 от ЗУБ.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски в настоящето съдебно производство.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Д., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], чрез адвокат Д. Р., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] „Б“, ет. 2, офис 206, срещу Решение № 1454 от 14.05.2021 г. на Заместник-председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: